לאברהם ליצחק ולישקב לא
תתפלי לקשיות עמיא הדין ולחום
ולחוביהון ולחטאיהון ולגיא
ייבורון דיירי ארעא די אפיקבנא
ביתמן במדלית יבלא קדם יי
לאעלותהון לארעא די אצליל
להון ובמדסני יתהון אפיקינון
לקטלותהון במדברא ואנין
עמיך ואחסנתך די אפיקת
בחילך רבא ובדרעך מרמיא
בעדנא הדיא אמר
יי לי פסל לך תרין לוחי אבניא
כקדמאי וסק לקדמאי לטוריא
ותעביד לך ארונא דאעא
ואכתוב על לוחיא ית פתגמיא
די הוון על לוחיא קדמאי די
תברתא ותשוינון בארונא
ועבדת ארונא דאעי שטים
ופסלית תרין לוחי אבניא
כקדמאי וסליקת לטוריא ותרין
לוחיא בידי: וכתב על לוחיא
ככתבא קדמאה ית עשרא
פיתגמין דימלל יי עמכון
בטוריא מגו אשתא ביומא
די קהלא ויהביינון יי לי
ואהפכיתי ונחתת מן טוריא
ושויתי ית לוחיא בארונא די
עבדית ותהון תמן כמא דיפקד
פקדני יי: ובני ישראל נטלו
מבארת בני יעקן למוסרה
תמן מית אהרן ואתקבר תמן
ושמשית אלעזר בריה תחותוהי
מתמן נטלו לגדגוד ומן גדגוד
ליטבת ארע נחלין דמין:
בעדנא הדיא אפרישיי יי ית
שבטא דלוי למיטל ית ארון
קיימא דיי למקם קדם יי למשמשותיה

לאברהם ליצחק וליעקב אל תפן אל קשי
העם הזה ואל רשעו ואל חטאתו ופן
יאמרו הארץ אשר הוצאתנו משם
מבלי יכלת יהוה להביא אל הארץ אשר
דבר להם ומשנאתו אותם הוציא
להמיתם במדבר: והם עמך ונחלתך אשר
הוצאת בכחך הגדול ובזרעך הנטויה:
בעת ההוא אמר יהוה אלי פסל לך שני
לחת אבנים כראשנים ועלה אלי ההרה
ועשית לך ארון עץ: ואכתב על הלחת
את הדברים אשר היו על הלחת הראשנים
אשר שברת ושמתם בארון: ואעש ארון
עצי שטים ואפסל שני לחת אבנים
כראשנים ואעל ההרה ושני הלחת בידי:
ויכתב על הלחת כמכתב הראשון את
עשרת הדברים אשר דבר יהוה אליכם
בהר מתוך האש ביום הקהל ויתנם יהוה
אלי: ואפן וארד מן ההר ואשם את הלחת
בארון אשר עשיתי כאשר צוני יהוה:
ובני ישראל נסעו מבארת בני יעקן מוסרה
שם מת אהרן ויקבר שם ויכהן אלעזר בנו
תחתיו: משם נסעו הגדגדה ומן הגדגדה
יטבתה ארץ נחלי מים: בעת ההוא
הבדיל יהוה את שבט הלוי לשאת את
ארון ברית יהוה לעמד לפני יהוה לשרתו

בעת ההיא לסוף ארבעים יום
עתרעה לי ומחר אלי פס ל
לך ויחרך ועשית אדון
ושני עשיתי אמון תחילה
שכשיומן והלוחות בד
היכן יהיה ולא זה הארון
שעשה בצלאל שהרי משה
לא נתעסקו בו עד לאחר
יום הכפורים כי מרחק מן
ההר עד להכעיס ולאסתה
המשכן ובצלאל עשה
משכן תחילה ואחרכך
ארון וכליו ע"ז זה אמון יחד
וזהו שהיה יוצא עמהם למלחמה
ומותו שעשה בצלאל לא יצא
למלחמה אלא מחוי עלי ועשה
עלין ושמה: ובני ישראל
נסעו ומבארות בני יעקן מוסר
מה ענין זה לכאן ועוד
וכי ומבארות בני יעקן
למוסרה נסעו והל א
ממוסרות מאו לבני יעקן שמוג
ויסעו ממוסרות וגו' ועוד שם
מת אהרן והלא כבר הודיע מה
עצו ותשוב ותיעצו שמוס
מסעות ממוסרות להר ההר אלא
אף זה מן הטכיחה עד שיתם
אחת ושות כשמת אהרן כהר ההו
לפון אומעיה שנה ונתלקו עני
כבוד יראתם לפס מן מלחמתמלך
ערד ונתתם לב לחזור ולעיר
וחזרתם לאחור הכ שמוטה מסע
עד בני יעקן ומשם למוסרה שם
נלחמו לכם בני לוי והרגו מכם
ואתם מהה עד שהחזיר אתכם
כדרך חזרתכם ומשם חזרתם

ודקדיא עליה מהן ראשונה: לבלה תשישה
ישים ששמון הקדוש: והיא כחוזה
לאורך: אז אספם לשם נאמן הטבעה שור
כתובה לאמון אז לא הלך חוץ ש לשלחים
הרבה סוגים לשלוח ולהביאך
ומשם ומשל לשבר סהן טבח מיקן ובשם
למת הקברות: ואז לן ישלן עברים סוגים
מ: ומה ראה יוצה שלא לילך אל מעה אז
הנים קרובי השוכה הם אם אתבאלהם
ומשלו תשוכה נמיצאתם מחייב אות ישראל
שאין שוגגים לדמי הבמאים: ואין שכיא
הקדים אתת שכיה: ואין דרך אחרי הם
ליתן שכר הפינה עד שעת יציאה והו

ולמחתיים כמו ומשמרין מתי שלי רדרכי
דבר יהוה אל יונה בן
אמתי לאמר: קום לך אל
נינוה העיר הגדולה וקרא עליה
כי עלתה רעתם לפני ויחס יונה
לברח תרשישה מלפני יהוה
וירד יפו וימצא אניה באה
תרשישה ויתן שכרה וירד בה
לבוא עמהם תרשישה מלפני
יהוה: ויהוה הטיל רוח גדולה אל
הים ויהי סער גדול בים והאניה

חשבה להשבר
ויירא המלחים
ויזעקו איש
אל אלהיו ו
ויטלו את
את הכלים
אשר באניה
אל הים להקל
מעליהם
ויונה ירד
אל ירכתי
הספינה
וישכב

והרקתיך על פני
ארץ והאכלתיך
נחלת יעקב אביך
כי פי יהוה דבר:
וסלת: